

De oproep van Carter om ook met Hamas te praten verdient steun

Hamas was de grote overwinnaar van de Palestijnse parlementsverkiezingen, maar Israël weigert met Hamas te praten. En wordt daarin gesteund door de Verenigde Staten, tot nu toe ook door de Europese Unie.

Oud-president Carter heeft deze boycott doorbroken en heeft een ontmoeting gehad met Hamas-leider Meshaal. Carter betoogde dat de strategie van de boycott niet gewerkt heeft. „Je kunt geen vredesverdrag sluiten zonder met alle betrokken partijen te hebben gepraat”, zei hij in de Egyptische hoofdstad Kairo. „Je moet Hamas op een of andere manier betrekken bij een overeenkomst.”

Dat Carter gelijk heeft lijkt zo evident dat het zeer verbazend is dat dit (nog) niet algemeen erkend wordt. Niemand heeft nog kunnen aangeven hoe er ooit vrede tussen Israël en de Palestijnen kan komen zonder dat op een of andere manier een akkoord met Hamas tot stand komt.

Hoe komt het dat we nog niet geleerd hebben van de vele lessen uit het verleden? Het falen van de weigering om te onderhandelen hebben we al dikwijls gezien:

Vietnam: Lang weigerden Amerika en Zuid-Vietnam onderhandelingen met Noord-Vietnam en het Bevrijdingsfront (dat waren immers "terroristen!") Na vele jaren kregen Kissinger en Le Duc Tho de Nobelprijs voor de Vrede toen een akkoord aan de onderhandelingstafel bereikt was.

Zuid-Afrika: Lang weigerde de blanke regering elk gesprek met het ANC (dat waren immers "" terroristen"!) en Mandela werd tientallen jaren gevangengehouden. Na vele jaren kregen De Klerk en Mandela de Nobelprijs voor de Vrede toen een akkoord aan de onderhandelingstafel bereikt was.

Noord-Ierland: Lang weigerde men elk gesprek met het IRA (dat waren immers "terroristen"!). Na vele jaren kregen John Hume en David Trimble de Nobelprijs voor de Vrede toen een akkoord aan de onderhandelingstafel bereikt was.

Palestina: Lang weigerde Israël elk gesprek met de PLO (dat waren immers "terroristen"!). Na vele jaren kregen Rabin, Peres en Arafat de Nobelprijs voor de Vrede toen een akkoord

aan de onderhandelingstafel bereikt was. Helaas is de uitwerking hiervan later mislukt en het extremisme aan twee kanten weer toegenomen. De gematigde PLO/Fatah is verdrongen door het meer radicale Hamas.

En ongelooflijk, weer wordt dezelfde kortzichtige fout gemaakt: elk gesprek weigeren (dat zijn immers "terroristen!").

Hoe lang zal het moeten duren voordat een Hamas-leider en een Israëliische leider de Nobelprijs voor de Vrede krijgen? En waarom blijft Europa zo jammerlijk in gebreke om die ontwikkeling te bespoedigen???

Paul Kuiper